

TOV. DEMJAN BEDNYILLE

(Otteita kirjeestä)

Kirjeenne 8.XII olen saanut. Te nähtävästi tarvitsette vastaustani. Mitäpä siinä, olkaa hyvä.

Ennen kaikkea eräistä pienistä ja pikkumaisista lauseistanne ja viittauksistanne. Jos ne, nuo rumat „pikku seikat“, olisivat satunnainen aines, niin ne voitaisiin sivuuttaa. Mutta niitä on niin paljon ja ne „pulppuavat“ niin virkeästi, että ne antavat soinnun koko kirjeellenne. Ja sointu, kuten tiedetään, muodostaa musiikin.

Te pidätte Keskuskomitean päätöstä „silmukkana“, merkkinä siitä, että „katastrofini (s.o. Teidän katastrofinne) hetki on tullut“. Miksi, millä perusteella? Miten pitäisi nimittää kommunistia, joka sen sijaan, että syventyisi ajattelemaan Keskuskomitean päätöksen olemusta ja korjaisi virheensä, hyljeksii tuota päätöstä kuin „silmukkaa“?..

Keskuskomitea on kehunut Teitä kymmeniä kertoja silloin, kun on pitänyt kehua. Keskuskomitea on kymmeniä kertoja suojellut Teitä (tosin hiukan väkinäisesti!) puolueemme erillisten ryhmien ja tovereiden hyökkäyksiltä. Keskuskomitea on ojentanut kymmeniä runoilijoita ja kirjailijoita silloin, kun he ovat tehneet

erillisiä virheitä. Kaikki se on Teidän mielestänne ollut normaalia ja käsitettävää. Mutta kun Keskuskomitean täytyi arvostella Teidän virheitänne, niin Te aloitte yhtäkkiä tuiskia ja metelöidä „silmukasta“. Millä perusteella? Ehkä Keskuskomitealla ei ole oikeutta arvostella Teidän virheitänne? Ehkä Keskuskomitean päätös ei ole Teille velvoittava? Ehkä Teidän runonne ovat kaiken arvostelun yläpuolella? Ettekö huomaa, että Teihin on tarttunut eräs epämiellyttävä tauti, jota sanotaan „ylvästelyksi“? Enemmän vaatimattomuutta, tov. Demjan...

Mikä on virheittenne olemus? Se, että Neuvostoliiton elämän ja olojen puutteellisuuksien kritiikki, tämä välttämätön ja tarpeellinen kritiikki, jota Te alussa kehittitte verrattain osuvasti ja taitavasti, sai Teidät viehättymään ylenmääräisesti, ja saatuaan Teidät viehättymään, alkoi teoksissanne muuttua Neuvostoliiton, sen menneisyyden, sen nykyisyyden parjaukseksi. Sellaisia ovat teoksenne „Alas uunilta“ ja „Sääliittä“. Sellainen on „Perervanne“, jonka luin tänään tov. Molotovin kehoituksesta.

Te sanotte, että tov. Molotov kehui pakinaa „Alas uunilta“. Se on paljon mahdollista. Minä olen kehunut tätä pakinaa ehkä yhtä paljon kuin tov. Molotovkin, sillä siinä (kuten toisissakin pakinoissa) on useita erinomaisia kohtia, jotka osuvat suoraan maaliin. Mutta siellä on lisäksi lusikallinen sellaista tököttiä, joka pilaa koko kuvan ja muuttaa sen kauttaaltaan samanlaiseksi „Perervaksi“. Juuri siitä on kysymys ja juuri se muodostaa näiden pakinoiden musiikin.

Päätelkää itse.

Koko maailma myöntää nyt, että vallankumousliikkeen keskus on siirtynyt Länsi-Euroopasta Venäjälle. Kaikkien maiden vallankumousmiehet katsovat toivorikkaina Neuvostoliittoon koko maailman työtekevien vapaustaistelun tulipesäkkeenä, tunnustaen sen ainoaksi isänmaakseen. Kaikkien maiden vallankumoukselliset työläiset yksimielisesti taputtavat käsiään neuvosto-työväenluokalle ja ennen kaikkea venäläiselle työväenluokalle, neuvostotyöläisten etujoukolla, kuten tunnustetulle johtajalleen, joka toteuttaa kaikkein vallankumouksellisinta ja kaikkein aktiivisinta politiikkaa, minkä toteuttamisesta muiden maiden proletaarit ovat milloinkaan haaveilleet. Kaikkien maiden vallankumouksellisten työläisten johtajat tutkivat suurella innolla Venäjän työväenluokan mitä opettavaisinta historiaa, sen menneisyyttä, Venäjän menneisyyttä, tietäen, että paitsi taantumuksellista Venäjää on ollut olemassa myös vallankumouksellinen Venäjä, Radishtshevien ja Tshernyshevskien, Zheljabovien ja Uljanovien, Halturinien ja Aleksejevien Venäjä. Tämä kaikki valaa (eikä voi olla valamatta!) Venäjän työläisten sydämiin vallankumouksellisen kansallisuussympyyden tunnetta, joka kykenee siirtämään vuoria paikoiltaan, joka kykenee saamaan ihmeitä aikaan.

Entä Te? Sen sijaan, että tekisitte itsellenne selväksi tämän vallankumouksen historian suuremosen prosessin ja nousisitte edistyneimmän proletariaatin laulajan tehtävien tasolle, Te olette joutunut jonnekin alanteeseen — ja sotkeuduttuanne mitä ikävimpiin sitaatteihin Karamzinin teoksista ja yhtä ikäviin sanontoihin „Domostroista“ olette alkanut toittottaa

koko maailmalle, että Venäjä oli menneisyydessä inhotavuuden ja autiuden kalkki, että nykyinen Venäjä on kauttaaltaan „Pererva“, että „laiskuus“ ja pyrkimys „uunilla istuskelemiseen“ on miltei kansallinen piirre yleensä venäläisillä ja siis myöskin venäläisillä työläisillä, jotka Lokakuun vallankumouksen suorittamisen jälkeen eivät tietenkään ole lakanneet olemasta venäläisiä. Ja sitä Te sanotte bolshevistiksi kritiikiksi! Ei, korkeastikunnioitettu tov. Demjan, se ei ole bolshevistiksi kritiikkiä, vaan kansamme parjaamista, Neuvostoliiton halventamista, Neuvostoliiton proletariaatin halventamista, venäläisen proletariaatin halventamista.

Ja Te haluatte tämän jälkeen, että Keskuskomitea olisi vaiti! Miksi Te oikeastaan luulette Keskuskomiteaamme?

Ja Te haluatte, että minä olisin vaiti sen tähden, että Te kuulemma tunnette minua kohtaan „elämäkerralista hellyyttä“! Miten naiivi Te olettekaan ja miten huonosti Te tunnettekaan bolshevikkeja...

Ehkä Te „kirjanoppineena henkilönä“ suostutte kuuntelemaan seuraavia Leninin sanoja:

„Onko meille, tietoisille isovenäläisille proletaareille, kansallisuusylpeyden tunne vieras? Ei tietenkään! Me rakastamme omaa kieltämme ja omaa synnyinmaatamme, me työskentelemme kaikkein eniten sen työtätekevien joukkojen (s.o. sen väestön $\frac{9}{10}$) nostamiseksi demokraattien ja sosialistien tietoisien elämän tasolle. Meille on tuskallisinta nähdä ja tuntea, minkälaisen väkivallan, sarron ja pilkanteon alaiseksi tsaarin pyövelit, aateliset ja kapitalistit meidän mainion synnyinmaamme alistavat. Me olemme ylpeitä siitä, että tämä väkivalta on herättänyt vastarinnan meidän keskuudessamme, isovenäläisten keskuudessa, että nämä piirit ovat nostaneet keskuudestaan Radishtshevin, dekabristit, 70-luvun

raznotshintsi-vallankumoukselliset, että isovenäläinen työväenluokka loi vuonna 1905 mahtavan vallankumouksellisen joukko-puolueen, että isovenäläinen talonpoika alkoi samaan aikaan tulla demokraatiksi, alkoi kukistaa pappia ja tilanherraa. Me muistamme, kuinka isovenäläinen demokraatti Tshernyshevski, joka antoi elämänsä vallankumouksen asialle, puoli vuosisataa sitten sanoi: „Surkuteltava kansakunta, orjien kansakunta, ylhäältä alas asti — kaikki orjia“. Avoimet ja peitetyt orja-isovenäläiset (orjia suhteessa tsaarin monarkiaan) eivät mielellään muistele noita sanoja. Mutta meidän mielestämme ne olivat synnyinmaahan kohdistuvan todellisen rakkauden sanoja, rakkauden, joka kärsi tuskaa sen vuoksi, että isovenäläisen väestön joukoilta puuttui vallankumouksellisuus. Silloin sitä ei ollut. Nykyään sitä on vähän, mutta sitä jo on. Me olemme täynnä kansallisuussylypeyttä, sillä isovenäläinen kansakunta on myöskin luonut vallankumouksellisen luokan, myöskin todistanut, että se kykenee antamaan ihmiskunnalle suurenmoisia näytteitä taistelusta vapauden ja sosialismin puolesta eikä vain suuria pogromeja, hirsipurivejä, kidutuskammioita, suurta nälänhätää ja suurta orjaisuutta pappien, tsaarien, tilanherrain ja kapitalistien edessä“ (kts. Lenin. „Isovenäläisten kansallisuussylypeydestä“) ¹².

Näin osasi puhua Lenin, maailman suurin internationalisti, isovenäläisten kansallisuussylypeydestä.

Ja hän puhui täten siksi, kun tiesi, että:

„Isovenäläisten kansallisuussylypeyden etu (ei lakeijan tavalla ymmärrettynä) lankeaa yhteen isovenäläisten (ja kaikkien muiden) proletaarien sosialistisen edun kanssa“ (kts. sama) ¹³.

Sillä se on, tuo Leninin selvä ja rohkea „ohjelma“.

Se, tämä „ohjelma“, on täysin ymmärrettävä ja luonnollinen niille vallankumousmiehille, jotka ovat sydänjuuriaan myöten sidotut työväenluokkaansa, kansaansa.

Se on epäselvä ja epäluonnollinen Lelevitshin tyyppisille epäsikiöille, jotka eivät ole sidottuja eivätkä voi olla sidottuja työväenluokkaansa, kansaansa.

Voidaanko tämä Leninin vallankumouksellinen „ohjelma“ sovittaa yhteen sen epäterveen tendenssin kanssa, jota Teidän viimeisissä pakinoissanne noudatetaan?

Valitettavasti ei voida. Ei voida, sillä niillä ei ole mitään yhteistä.

Juuri siitä on kysymys ja juuri sitä Te ette halua ymmärtää.

Siis kaikesta huolimatta Teidän tulee kääntyä vanhalle, leniniläiselle tielle.

Siinä on asian ydin eikä pahanpäiväisesti pelästyneen intelligentin tyhjissä valituksissa, intelligentin, joka säikähdyksissään jaarittelee siitä, että Demjan muka aiotaan „eristää“, että Demjania „ei enää tulla julkaisemaan“ j.n.e.

J. Stalin

Joulukuun 12 pnä 1930

Julkaistaan ensi kertaa